

er blevet nægtet mig, er jeg nødt til at tage det selv. Hele denne Debat og hele den utrolige Ueggyldighed, der fra Ministeriets Medlemmers Side er viist overfor den økonomiske Side af vort Lands Politik, hele den Driftighed, hvormed Krigsministeren igjen denne Gang har hævdet sin militærifistiske Politik, viser, hvor umaadelig langt vi endnu ere fra en virkelig Forstaaelse mellem dette Thing og dette Ministerium. Jeg maa tilstaa, at efter at have hørt de Udtalelser, der ere fremkomne fra Ministeriets Side, dets Uvillie til at indlade sig paa en Forhandling om Forfatningen, dets Ueggyldighed mod de Opgaver, der jaglig ere fremdragne her i Salen, og dets fuldstændige Mangel paa Forstaaelse for Forhandlingens Forudsætninger, er det mig ganske klart, at Ministeriet staar paa samme Standpunkt som i Fjor. Det staar, som Conseilspræsidenten meget rigtig har sagt, paa det Standpunkt, at det vil have sine Provisorier ind paa Finantsloven og sine Fæstninger ud i Livet, og saa maa det forresten gaa med Sagerne, som det bedst kan. Det er i Virkeligheden det samme Standpunkt, Ministeriet stod paa i Fjor, som det staar paa endnu, det Standpunkt, som fra vor Side er bleven betegnet som det Modsatte af virkelig Forhandling. Det er ikke Forhandling med Erkjendelse af den anden Parts Ret, men Skinforhandling. Efter disse Foredrag forstaaar jeg ogsaa bedre Forelæggelsen af den provisoriske Finantslov, saadan som det er stet i Aar. Jeg har ikke omtalt det uden ganske flygtig forrige Gang, og jeg omtalte det flygtig, for jeg vilde give den ærede Regjering Anledning til at udtale sin Grundlovstrofskab, som den er bleven rost for ogsaa fra Oppositionens Side. Ogsaa Oppositionen har givet den Tanke Rum, at Regjeringen nu har erkjendt, at den havde gjort Uret før, og Regjeringens Blade have stemt i med; den provisoriske Finantslov burde forelægges strax, da det staar i Grundloven, og derfor forelægges den i Aar strax. Jeg har aldrig troet paa denne Grundlovstrofskab, aldrig nogenjunde, fordi en saadan ganske enkeltstaaende Grundlovstrofskab altid forekommer mig noget tvivlsom; men efter hvad der senere er udtalt, ser jeg, maa jeg tilstaa, denne Grundlovstrofskab i et ganske andet Lys. Jeg gjorde allerede forleden opmærksom paa, at et Blad, der staar Regjeringen nær, i Sommer havde fortalt, at Meningen med at forelægge den provisoriske Finantslov nu var at sætte Oppositionen i den Forlegenhed enten at maatte afbryde Forhandlingen eller godkjende Provisoriet, og da man nok kunde sige sig selv, at den

ikke vilde indlade sig paa at godkjende Provisoriet, var dette en fin Taktik for at faae Oppositionen til selv at afbryde Forhandlingen, saa at man kunde blive fri for en Forhandling, som man ikke ønskede. Jeg fremdrog det her, fordi jeg havde ventet, at der fra Regjeringens Side var fremkommen Udtalelse om, at det ikke var dens Hensigt, men at det var dens Hensigt virkelig at følge Grundloven fuldt ud, naar Provisoriet blev forkastet, som Regjeringen maatte sige sig selv, det vilde blive og maatte blive efter den Fremgangsmaade, som Thinget altid har fulgt hvert Aar, naar den provisoriske Finantslov har foreligget til Forhandling strax. Det, at Regjeringen ikke forelagde den, forandrer ikke Sagen, eftersom den blev fremdraget ved det private Initiativ (Conseilspræsidenten [Estrup]: Som er uden Betydning!) Maaeste efter den ærede Ministers Mening. (Conseilspræsidenten [Estrup]: Efter Høiesterets Mening.) Høiesterets Mening, maa jeg sige, er ikke afgjørende hverken for dette Things Mening eller for, hvad der virkelig er Lovgivningens Mening. Men det er jo iøvrigt et Spørgsmaal, som blev debatteret saa omhyggelig i Fjor mellem den ærede Justitsminister og det ærede Medlem for Stubbestyrelsen (N. S. Larsen), at jeg ikke tror, vi behøve at komme tilbage dertil. Den Paastand, der blev fremjat, at Høiesteretsdommen havde flaaet en Praxis eller en Grundlovsforstaaelse fast, blev saa klart tilbagevist af det nævnte ærede Medlem og saa fuldstændig opgivet fra Justitsministerens Side, at jeg antager, at det ikke kan være den ærede Conseilspræsidents Mening nu at tage det op, som den ærede Justitsminister lod falde. Altsaa, jeg fremdrog det for at give Regjeringen Leilighed til at udtale sig om sin Hensigt med Forelæggelsen, og jeg havde da ventet — jeg vil ikke sige ventet, men haabet — at Regjeringen, der havde gjort et tilsyneladende grundlovsmæssigt Skridt, nu havde udtalt: Sa selvfølgelig, naar Folkethinget forkaster den provisoriske Finantslov, saa ville vi handle i Overensstemmelse med Folkethingets Opfattelse af Forfatningens Bydende og saa fremdeles, og dersom Regjeringen ikke havde gjort det, havde jeg dog i hvert Tilfælde tænkt mig, at Regjeringen havde sagt: Sa, saa ville vi fremsætte Forslag til Lov om en midlertidig Bevilling for dog at faae Sagen i Gang. Det kunde Regjeringen meget godt have gjort efter sin Praxis. Jeg indrømmer, at den kan vanskelig forene det med Overholdelsen af Grundloven, eftersom der dog var nødt til at gaa nogen Tid, nogle Dage i alt Fald, uden nogenjohjst Bevilling;